

bylo-li o něm rozhodnuto, neb byl-li návrh zamítnut. Ostatně nasvědčuje odůvodnění výroku o přemrštěnosti ceny tomu, že soud vzhledem k okolnostem v rozsudku uvedeným pokládal přemrštěnost ceny za očividnou, v kterémžto případě dle § 50 č. 2 od vyžádání dobrého zdání může býti upuštěno. Po stránce materiální namítá zmateční stížnost nesprávnost subsumce činu § 20 cís. nař., poněvadž stěžovatel vůbec žádné ceny za mýdlo nežádal, s nikým o ní nejednal, to tím méně, ježto firma K. a spol. vůbec žádného zboží nechtěla a ani do vyjednávání o koupi se nepouštěla. V jednání stěžovatelově mohlo by spatřováno býti dle zmateční stížnosti nanejvýše beztestné jednání přípravné, pokud se týče, nezpůsobilý pokus. Než zmateční stížnost není v právu. Ustanovení § 20 cís. nař. spojuje se s pouhou jednostrannou činností prodávatele, že totiž za předmět potřeby požaduje patrně přemrštěnou cenu. Požadování to nemusí se státi, jak již výše bylo dovozeno, vůbec ani vůči určitému kupci. Nezáleží tudíž na tom, chtěla-li osoba, které zboží bylo nabízeno, zboží vůbec koupiti a stala-li se nabídka předmětem dalšího jednání, jež by v konkrétním případě k uskutečnění obchodu vésti mohlo. Vzhledem k všeobecnosti pojmu požadování nezáleží též na formě, ve které úmysl nabízejícího, že prodá zboží za určitou cenu, došel výrazu, jen když se stalo způsobem případnému koupěchtivému srozumitelným. Proto nelze ani v případě tomto výrok soudu prohlásiti nezákonným. Byla-li pak zjištěna skutečná nabídka zboží za určitou cenu přemrštěnou, pak nelze mluvit ani o pouhém pokusu neb o přípravném jednání, poněvadž nabídkou tou byla úplně vyčerpána skutková povaha trestného činu, z něhož obžalovanému jest se zodpovídati.

Čís. 25.

Veřejný úředník, jenž v době mezi formálním započítím a ukončením úředního jednání z něho odbočil nebo je, byť i ne formálně, přerušil, není pro tento čas ve výkonu úřadu a účasten ochrany § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. března 1919, Kr II 10/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl dle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 ihned v zasedání neveřejném zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako nalézacího soudu v Brně, odsuzujícího ho pro zločin těžkého poškození na těle dle § 153 tr. zák., zrušil v odpor vzatý rozsudek a odkázal věc zpět k témuž nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžalovanému klade naříkaný rozsudek za vinu, že dne 4. září 1917 úmyslně lehce ublížil na těle vrchnímu posunovači státních drah Karlu Št., tedy veřejnému úředníku, když vykonával své povolání, kopnův ho obutou nohou do tváře a způsobiv mu tím na ní zhmožděninu a odřeninou, a že tím spáchal zločin dle § 153 tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu vyžaduje v rámci přítomného případu, aby byl pachatel úmyslně, byť i jen lehce, na těle poškodil veřejného úředníka vykonávajícího své po-

volání nebo pro vykonávání jeho. Ve směru tom rozsudek především dovozuje, že nutno St. pokládati za veřejného úředníka ve smyslu § 101 tr. zák., a zjišťuje dále, že obžalovaný věděl, že St. konal právě svoji službu jakožto železniční posunovač. Námitky obžalovaného, že nebyl St. oprávněn vstoupiti při posunování na lokomotivu, dotýká se rozsudek slovy, že by okolnost ta ničeho neměnila na povaze St. jakožto úředníka službu svou vykonávajícího. Náhled tento je ve shodě se stanoviskem zaujatým soudem nalézacím při hlavním přelíčení, kde návrh obhajcův, aby slyšen byl znalec o tom, že beze svolení personálu lokomotivy nesmí nikdo na parostroj vkročiti a že každý je povinen na vyzvání personálu lokomotivy z ní se vzdáliti, zamítnut byl jakožto úplně irrelevantní. Pro zamítnutí tohoto návrhu stěžuje si obžalovaný ve zmatečné stížnosti z důvodů zmatečnosti dle § 281 č. 4 tr. ř., zastáváje zároveň s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 9 lit. a) tr. ř. stanovisko, že St. v době zranění svého nebyl ve výkonu své služby, vybočiv z něho tím, že se strojvůdcem K. dal se do hádky ve zcela soukromé záležitosti. V zásadě dostává se zvýšené ochrany § 153 tr. zák. veřejnému úředníku jednak oproti všem útokům na jeho tělesnou integritu, jež jsou ve věčné, příčinné spojitosti s vykonáváním jeho povolání, kde tedy vykonávání toto bylo podnětem, z něhož pachatel veřejného úředníka na těle, byť i jen lehce, zranil, jednak po celou dobu nepřetržitého vykonávání jeho povolání, bez ohledu na to, bylo-li vykonávání to podnětem k útoku na tělesnou integritu úředníkovu. Poněvadž však povolání své vykonává úředník, činí-li, co mu káže nebo dovoluje jeho úřední povinnost, kdežto naopak veřejný úředník, jestliže a pokud odchýlí se od dráhy vykázané mu povinnostmi jeho povolání, nemůže již ani pro svou osobu ani s hlediska státní autority a veřejného pořádku dovolávati se zvláštní ochrany zákona, poněvadž jednání vypadající z rámce plnění povinností nespadá již pod pojem vykonávání povolání nebo služby, jest zřejmo, že možnost použití § 153 tr. zák. předpokládá v každém jednotlivém případě, aby bylo zjištěno, že útok na tělesnou integritu úředníkovu stal se nejen v době mezi formálním započatím a formálním zakončením úředního jednání, nýbrž i, že z něho nebylo právě v době útoku vybočeno, že nebyl přerušen, byť i ne formálně, tož přece věcně. Ve směru tom rozsudek neobsahuje spolehlivých zjištění, neobíraje se blíže okolnostmi, již z průvodního materiálu vyplývající a v samém rozsudku uváděná, že strojvůdce K. počal St.—ovi hrubě nadávati, že St. na to stoupl na stupátko lokomotivy a že mezi nimi vznikla hádka, za níž obžalovaný St. kopl do tváře. Vada ta padá tím více na váhu, že nezaujímá stanoviska k tvrzení K. i poškozeného při protokolárním výsledku u úřadu železničního, že totiž hádka měla obsah vztahující se na soukromé neshody obou osob z jejich minulosti. Nemí také zjištěno, vstoupil-li St. na lokomotivu teprve za hádky, když už byla — bylo-li tomu totiž tak pozbyla na straně St. povahy výkonu úředního, — ani, směl-li vůbec St., byť i z podnětu služebního, na lokomotivu vstoupiti a nevypadal-li tedy pobyt jeho na ní vůbec z mezí vykonávání jeho povolání. Bylo proto jednak z důvodu § 281 č. 4 tr. ř., jednak vzhledem k § 3 tr. ř. a proto, že stav skutkový není tak bezpečně zjištěn, aby dovoloval použití práva materiálního (§ 288 č. 3 tr. ř.), za použití shora citovaného ustanovení zákonného již při poradě neveřejné zmatečné stížnosti vyhověti, rozsudek

zrušiti a věc vrátiti do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí, aniž bylo zatím třeba obíratí se ostatními důvody stížnosti zmateční.

Čís. 26.

Písemná vyhotovení otázek porotcům položených, která dle § 316 tr. ř. mají býti předložena na jich požádání žalobci a obhajci, nemusí býti podepsána předsedou.

(Rozh. ze dne 19. března 1919, Kr I 71/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 č. 2. zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z r. 1878 v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného, odsouzeného rozsudkem krajského jako porotního soudu v Písku pro zločin zabiti dle § 140 tr. zák., pokud tato stížnost uplatňovala důvod zmatečnosti naznačený v § 344 č. 4 tr. ř.

Důvody:

Zmateční stížnost, pokud uplatňuje formální důvod zmatečnosti naznačený v § 344 č. 4 tr. ř., jest zřejmě bezdůvodna. Vytýká totiž, předkládajíc opis otázek porotcům položených, který byl dodán obhajci, že nebylo šetřeno předpisu § 316 tr. ř., ježto prý otázky ty předsedou porotního dvoru soudního podepsány nebyly. Citovaný § 316 tr. ř. však podle doslovného znění svého nařizuje, že otázky, jež porotcům dány býti mají, musí, podepsány předsedou, za následků zmatečnosti býti přečteny a žalobci i obhajci, žádají-li toho, písemně předloženy. Již z tohoto doslovného znění § 316 tr. ř. vychází zřejmě, že podpisem předsedy opatřeny býti musí jen otázky, jež porotcům položiti se soud usnesl, nikoli však i písemné vyhotovení otázek, jež žalobce nebo obhajce si vyžádati mají jen právo, nikoli však soud povinnost, i bez jejich žádosti jim předložiti. Pro písemné vyhotovení otázek, jež obhajce nebo žalobce, používše práva § 316 tr. ř. jim poskytnutého, v zájmu přezkoumání očekávaného výroku poroty sobě vyžádali, není podpis předsedy porotního soudu nutným a stačí pouhý opis otázek. Otázky, jež porotcům položeny byly, vyhovují vykazující podpis předsedy soudu i zapisovatelův úplně předpisu § 316 tr. ř. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo tudíž v tomto bodu podle citovaného zákona již v neveřejném sezení zamítnouti.

Čís. 27.

Osvojení si věcí, zapomenutých cestujícími v železničním voze, není podvodem (zatajením nálezů), nýbrž krádeží.

(Rozh. ze dne 22. března 1919, Kr I 33/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa R. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v České Lípě, jímž byl obžalovaný vinným uznán zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák. — mimo jiné z těchto